

środa, 07.02.2024

Sakrament namaszczenia chorych - informacje

Kościół wierzy i wyznaje, że wśród siedmiu sakramentów istnieje jeden specjalnie przeznaczony do umocnienia osób dotkniętych chorobą – sakrament namaszczenia chorych. Jest on jednym z sakramentów uzdrowienia chrześcijańskiego. Jest to sakrament, w którym ciężko chory otrzymuje przez namaszczenie olejem św. i modlitwę kapłana szczególne łaski, ulgę w cierpieniu, a niekiedy przywrócenie zdrowia. Sakrament ten ma również moc gładzenia grzechów.

Sakrament namaszczenia chorych został ustanowiony przez Jezusa i potwierdzony słowami *'Duch Pański spoczywa na mnie nama?ci? mnie i pos?a? mnie, abym ubogim niós? dobr? nowin?, wi??niom g?osi? wolno??, a niewidomym przejrzenie, abym uci?nionych odsy?a? wolnymi, abym obwo?ywa? rak ?aski od Pana'* (Łk 4, 18)

W dokumentach Soboru Trydenckiego czytamy: *'Istot? jest ?aska Ducha ?wi?tego. Jego to namaszczenie usuwa winy, je?li by?yby jeszcze jakie? do odpokutowania, oraz pozosta?o?ci grzechu: przynosi ulg? i umocnienie duszy chorego, wzbudza?c w nim wielk? ufno?? w mi?osierdzie Bo?e. Chory podniesiony na duchu ?atwiej znosi dolegliwo?ci choroby i trudy, ?atwiej opiera si? pokusom szatana... a niekiedy odzyskuje zdrowie cia?a, je?li jest to po?yteczne dla zbawienia duszy'*

Chrystus w sakramencie namaszczenia daje swoim wiernym, dotkniętym chorobą, potężną pomoc i obronę. Człowiek chory potrzebuje szczególnej łaski Bożej, aby pod wpływem lęku nie upadł na duchu i podlegając pokusom nie zachwiał się w wierze.

Kto i kiedy może przyjąć namaszczenie chorych

Namaszczenie chorych nie jest sakramentem przeznaczonym tylko dla tych, którzy znajdują się w ostatecznym niebezpieczeństwie utraty życia. Odpowiednia pora na przyjęcie tego sakramentu jest już wówczas, gdy wierny znajdzie się w niebezpieczeństwie na skutek choroby lub starości. Sakrament ten może zostać ponownie udzielony, jeśli chory po wyzdrowieniu znowu ciężko zachoruje lub jeśli w czasie trwania tej samej choroby niebezpieczeństwo stanie się poważniejsze.

Podstawą do przyjęcia sakramentu namaszczenia jest stan łaski uświęcającej (spowiedź i komunia św.).

Nie wolno udzielać namaszczenia chorych tym, którzy uparcie trwają w jawnym grzechu ciężkim, osobom niepraktykującym, nie wierzącym.

Sakramentu namaszczenia chorych można udzielić:

choremu przed operacją chirurgiczną, jeśli przyczyną operacji jest niebezpieczna choroba, osobie w podeszłym wieku, jeśli widać, że opuszczają ją siły fizyczne lub znajduje się w kalectwie, niedołęstwie. Osoba starsza może zawsze przystąpić do tego sakramentu, dzieciom można udzielić namaszczenia chorych jeśli osiągnęły taki poziom umysłowy, że ten sakrament może im przynieść

pokrzepienie, choremu, który stracił przytomność lub używanie rozumu, jeśli istnieje prawdopodobieństwo, że jako wierzący prosiłby o to, gdyby był przytomny. Wynika stąd, że w zwyczajnej sytuacji ksiądz może udzielić sakramentu tylko wtedy, gdy zna tę osobę, która jest już nieprzytomna, lub ktoś w sposób odpowiedzialny mógłby zaświadczyć, że jest to osoba ochrzczona, praktykująca i na pewno pragnęłaby przyjąć sakramenty Kościoła w niebezpieczeństwie śmierci, w wielkim zgromadzeniu wiernych np. w czasie pielgrzymki, spotkania diecezjalnego, dni chorych dla danego miasta lub parafii, zjazdu stowarzyszeń chorych jednak pod warunkiem odpowiedniego przygotowania duszpasterskiego chorych mających przyjąć sakrament namaszczenia. W takim zgromadzeniu do sakramentu powinny przystąpić tylko osoby poważnie chore, kalecy, inwalidzi, osoby starsze wcześniej jednak należy dać im okazję do spowiedzi świętej.

Nigdy nie udziela się sakramentu namaszczenia umarłym. Ksiądz wezwany do chorego, który już umarł, tylko modli się za zmarłego aby uwolnił go od grzechów i przyjął do swego Królestwa. Jeśli istnieje poważna i uzasadniona wątpliwość, czy chory rzeczywiście już umarł można udzielić mu sakramentu namaszczenia warunkowo.

Pacjenci przebywający w szpitalu są pod opieką duszpasterską księży kapelanów, którzy także mogą udzielić tego sakramentu. Informacja o możliwości kontaktu z kapelanami jest zwykle dostępna na dyżurce pielęgniarek na oddziale.

Kto może udzielać sakramentu

Właściwym szafarzem namaszczenia chorych jest tylko sam kapłan. Posługę tę zwyczajnie wykonują biskupi, proboszczowie oraz ich współpracownicy, kapłani, którym w szpitalach powierzona jest troska o chorych lub starców.

Sakramentu chorych udziela się przez namaszczenie na czole i dłoniach olejem poświęconym przez biskupa w Wielki Czwartek oraz przez wymawianie słów: *'Przez to ?wi?te namaszczenie niech Pan w swoim nieskończonym miłosierdziu wspomogę cię? Duchu ?wi?tego. Pan, który odpuszcza ci grzechy, niech cię wybawi i ?askawie pod?wignie'.*

Przygotowanie do udzielenia sakramentu chorych

Przed przyjściem kapłana należy przygotować stolik przykryty białym obrusem, na którym stawia się zapalone świece, krzyż, ewentualnie wodę święconą. Na tak przygotowanym stoliku kładzie kapłan Najświętszy Sakrament oraz oleje. Dobrze jest przygotować szklankę z wodą dla popicia Hostii przez chorego. W czasie udzielania sakramentu namaszczenia chorych powinni modlić się wspólnie także domownicy.

Jeżeli chory chce wyspowiadać się z grzechów, członkowie rodziny powinni wyjść z pokoju, ale dobrze by było, gdyby po zakończeniu spowiedzi wrócili i włączyli się w dalszą modlitwę.

Co daje nam namaszczenie chorych

Podobnie jak w każdym sakramencie, również w namaszczeniu chorych, udzielana jest szczególna łaska Ducha Świętego. Duch Święty umacnia chorego, obdarza go pokojem i odwagą, by mógł przewyciężyć i znieść wszystkie dolegliwości związane z chorobą lub

starością. Duch Święty daje choremu moc do przezwyciężenia pokus złego ducha i lęku przed śmiercią. Prowadzi do uzdrowienia duszy, a także uzdrowienia ciała, jeśli taka jest Boża wola.

W sakramencie namaszczenia chorych człowiek dostępuje udziału w zbawczej męce i śmierci Chrystusa. Kościół zachęca wszystkich cierpiących, chorych i umierających, aby świadomie łączyli się z męką i śmiercią Chrystusa i w ten sposób przysparzali dobra całemu ludowi Bożemu, przyczyniając się do jego zbawienia. Sakrament ten jest niejako konsekracją chorego, aby przez swoje cierpienia skutecznie przyczyniał się do zbawiania świata oraz aby przez śmierć sam wszedł do chwały niebieskiej.

Jesteśmy odpowiedzialni za wezwanie księdza do chorego, który o to poprosi. Zaniedbanie tego obowiązku obciąża nasze sumienie. Tak samo gdy wiemy, że stan chorego jest ciężki a mimo to zaniedbujemy ten obowiązek.

Więcej informacji nt sakramentu namaszczenia chorych można uzyskać czytając:

<https://uswietejannyolsztyn.pl/sakramenty/namaszczenie-chorych,7>
